

[Svend Erik Sørensen.]

overskrider 1 kg med nogle få gram, og de vejer jo godt på posthusene.

Kristeligt folkeparti forstår lovforslagets nødvendighed på baggrund af det stigende underskud, men vi vil nu gerne se nærmere på detaljerne i udvalget.

Fuglsang (DKP):

Jeg kan sige med det samme, at det er ikke et af de forslag, som hører til vore livretter. Kommunerne synes rent principielt ikke om, at det offentlige går i spidsen med hensyn til prisstigninger, når man på så mange andre områder taler om tilbageholdenhed — og der er oven i købet tale om ganske betydelige prisstigninger — samtidig med at vi må konstatere, at service-niveauet inden for postvæsenet sænkes både på den ene og på den anden måde. Det gælder med hensyn til postombæringer, det gælder med hensyn til at indskrænke posthusenes betjening og åbningstider, sådan som vi har set det i løbet af de senere år. Men endelig må det vel også siges, at den nuværende situation, ikke mindst beskæftigelsesmæssigt, ikke opfordrer til at føre en stram finanspolitik, sådan som disse forhøjelser af posttaksterne godt kan være et udtryk for.

Men overhovedet med hensyn til selve forslaget og dets motiveringer siges der jo, at forhøjelserne skal bidrage til at dække de stigende omkostninger, herunder de lønstigninger, som har fundet sted i de senere måneder. Det er selvfølgelig rigtigt, at såvel lønninger som priser som helhed er steget. Vi kan bl.a. regne ud, at siden vi sidst gennemførte en takstforhøjelse i juni 1974, er prisniveauet steget med 18-19 pct., men de takstforhøjelser, der her er tale om, er betydelig højere. Fra de almindelige breve under 20 g, der dog ligger under den gennemsnitlige prisstigning, stiger taksten for breve over 20 og indtil 100 g med 25 pct. og så helt op til de store pakker, der stiger 59 pct., noget, som ikke kan undgå at påvirke det almindelige prisniveau. Men dertil kommer også, at med sådanne takstforhøjelser vil merindtægterne, så vidt jeg kan se, udgøre adskilligt mere end de 218 mill. kr. plus det, der administrativt kan gennemføres, altså i alt 274 mill. kr. Det vil for det første sige, at vi er betænkelige ved lovfors-

slaget, men dernæst, at jeg kan tilslutte mig andre ordførere, der mener, at der er adskillige ting, vi bør se på i udvalget.

Jes Schmidt (CD):

Vi kan principielt tiltræde de foreslåede forhøjelser ud fra den betragtning, at post- og telegrafvæsenet er et foretagende, som skal hvile økonomisk i sig selv. Men når dette er sagt, bør det tilføjes, at for dem, som har føling med, hvad folk, hvad forbrugerne, siger ude i landet, er det vist ingen hemmelighed, heller ikke for postvæsenet, at man siger: dyrere, men dårligere.

Da jeg var lidt yngre, fik jeg post tre gange om dagen. Da jeg blev lidt ældre, blev det til to gange om dagen, og nu er jeg altså glad for, at jeg overhovedet får post én gang om dagen.

Nu hørte jeg selvfølgelig, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde, at man gjorde alt, der var næsten tale om umenneskelige anstrengelser, for at klare arbejdet, for at klare det problem, som ligger i, at arbejdstiden er nedsat. Det er helt i orden, at den er det, men jeg tvivler alligevel om, at man ved planlægning og ved rationalisering har nået nok.

Den konservative ordfører, hr. Burgdorf, har allerede henvist til, at det af og til afgørende situationer voldte besvær med at telefonere nede i Sønderjylland. Vi havde engang et moderne telefonvæsen, og vi har også hyggelige folk ved telefonvæsenet i dag, men når vi ikke kan ringe op ved en brandalarm, så begynder det at blive lidt betænkeligt. Hvad er der i vejen her? Jo, det er simpelt dette, at postvæsenet ikke i rette tid har forsøgt at gennemføre den planlægning, som var nødvendig for at imødekomme de krav, som befolkningen havde nu til telefonvæsenet. Derfor vil denne principielle tilslutning til dette lovforslag naturligvis være ledsaget af en appel til post- og telegrafvæsenet, en ærlig appel om at prøve at finde frem til serviceformer, som befolkningen kan nyde godt af, og fremfor alt: som de bedre kan forstå end det, der sker nu.

Det er jo ikke første gang siden 1970, at vi skrider til takstforhøjelser. Nu kunne man jo stille det spørgsmål til ministeren, om det ikke var muligt at finde frem til en pristalsreguleret takstforhøjelse, så folketinget ikke skal bemøjes hver gang, det er